

Πόλεμος για το νερό

Συγγραφική ομάδα

Καραγκούνης Τριαντάφυλλος
Κρουσταλάκη Μαρία
Λαμπριανίδης Χάρης
Μυστακίδου Βασιλική

3^ο Δημοτικό Σχολείο Ωραιοκάστρου

Τάξη ΣΤ1΄

Θεσσαλονίκη 2006

ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

Άκουγα τον παππού μου που μου έλεγε ιστορίες από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ποτέ δε φανταζόμουν ότι θα ζήσω και εγώ ένα τέτοιο πόλεμο. Εμένα με λένε Γεώργιο.

Οι Βαρνήσιοι ζήτησαν από τους Βεργιλιανούς να ανταλλάξουν το νερό τους με πετρέλαιο που είχαν πολύ στη Βεργιλία. Οι Βεργιλιανοί δέχτηκαν. Οι Βεργιλιανοί με όλο το νερό που τους έδιναν οι Βαρνήσιοι άρχισαν να κινούν τα εργοστάσιά τους με την αφάνταστη δύναμη του νερού και έγιναν πάμπλουτοι. Οι Βαρνήσιοι άρχισαν να ζητούν το νερό τους πίσω, οι Βεργιλιανοί όμως δε δέχτηκαν. Έτσι οι Βαρνήσιοι άρχισαν να ζητούν νερό από άλλους λαούς. Όλοι κατάλαβαν την αξία του νερού και άρχισαν να το αναζητούν. Είναι όμως αυτό αιτία πολέμου; Και όμως είναι.

Ήμουν 11-12 χρονών όταν ο πόλεμος άρχισε.

Άκουγα στην τηλεόραση που όλοι έλεγαν για τα προβλήματα του νερού άλλα εγώ δεν το καταλάβαινα γιατί η βρύση μου έτρεχε καθαρό νερό.

Μετά από πολύ καιρό άρχισαν οι διακοπές νερού σε όλη τη γη, εκτός από τη Βεργιλία. Μετά από ένα χρόνο η βρύση έτρεχε ελάχιστα.

Έστειλαν στο μπαμπά μου ένα E-mail που έλεγε ότι έπρεπε να παρουσιαστεί στο στρατό.

Ήταν περίπου 2032μ.Χ. όταν ο πόλεμος άρχισε.

Όλοι νόμιζαν ότι το νερό είχε τελειώσει κάτω από τη γη αλλά υπήρχε ακόμα. Όλος ο κόσμος εκτός της Βαρνησίας το γνώριζε αυτό και το αξιοποιούσε. Η Βαρνησία έστειλε κατασκόπους σε όλο τον κόσμο. Οι κατάσκοποι όταν γύρισαν τους είπαν ότι υπάρχει νερό ακόμα κάτω από τη γη. Τότε οι Βαρνήσιοι άρχισαν να σκάβουν και να σκάβουν για να βρουν νερό αλλά νερό δεν βρήκαν.

Έτσι άρχισαν να κάνουν συνθήκες με άλλους λαούς για να τους δώσουν νερό αλλά αυτοί δεν τους έδιναν και έτσι οι Βαρνήσιοι άρχισαν τον πόλεμο.

Η Ε.Ε είχε δικό της στρατό όταν οι Βαρνήσιοι της επιτέθηκαν. Η Ελλάδα έστειλε 200.000 στρατιώτες και 10.000 εθελοντές γιατρούς.

Ο πατέρας μου που ήταν στρατιωτικός πήγε παρουσιαστεί από τους πρώτους.

Ο πόλεμος είχε άσχημες συνθήκες. Πολλοί άνθρωποι πέθαιναν από έλλειψη νερού.

Ο καιρός περνούσε και οι συνθήκες δεν καλυτέρευαν. Ο πατέρας μου μου έστειλε γράμματα και μου έλεγε ότι ήταν καλά. Μετά από τρεις μήνες είδα στην τηλεόραση την λίστα των νεκρών και εκεί είδα το όνομα του πατέρα μου και έλαβα το μοιραίο δέμα.

Το δέμα αυτό είχε μέσα το καπέλο, την στολή, το αυτόματο λέιζερ του πατέρα μου και ένα γράμμα. Να τι έλεγε μέσα

«Αξιότιμη οικογένεια Καραχισαρίδη,

Ο αξιωματικός της οικογενείας σας έφερε εις πέρας την αποστολή του πεθαίνοντας για την πατρίδα .Οι εχθροί μας έριξαν μια πυρηνική βόμβα στο μέρος που πολεμούσε ο άντρας σας»

Μετά από αυτό το γράμμα έμεινα κλεισμένος για ένα μήνα στο δωμάτιό μου. Στην τηλεόραση που είχα στο δωμάτιό μου, είδα στις ειδήσεις ότι η πυρηνική βόμβα που χτύπησε τον πατέρα μου άνοιξε μια τρυπά στο έδαφος από όπου ανάβλυσε νερό.

Όταν ο πατέρας μου πέθανε ήμουν 15 χρονών και αποφάσισα να πάω στον πόλεμο.

Πήρα το καπέλο, το όπλο και την στολή του πατέρα μου και πήγα στον ΠΟΛΕΜΟ.

Στη μητέρα μου δεν το είπα για να μην προσπαθήσει με εμποδίσει να πάω, αλλά άφησα σημείωμα..

Πήρα το ντουφέκι στον ώμο μου και προχώρησα για το μέτωπο .

Ο πόλεμος ήταν φρικτός αλλά είχα υποσχεθεί στην μνήμη του πατέρα μου να αντέξω αυτό το μαρτύριο.

Η μητέρα μου με σκεφτόταν και μου έστελνε νερό σε φιάλες. Αυτηνής της έλειπα..
Έστειλα στην μητέρα μου γράμματα για μην ανησυχεί.

Έβλεπα τους συντρόφους μου να πεθαίνουν από έλλειψη νερού και μοιραζόμουν το νερό μου μαζί τους.

Στο πόλεμο απέκτησα και μια φίλη την Σόνια από την Τσεχία. Γνωριστήκαμε όταν εγώ πληγώθηκα στο γόνατο και αυτή έδωσε το λιγοστό της νερό για να σωθώ. Μετά μου είπε ότι είχε έρθει να βοηθήσει τον πατέρα της. Εγώ την προστάτευα. Καταβάθος ήμουν ερωτευμένος μαζί της.

Ήμουν τρία χρόνια στον πόλεμο όταν η μητέρα μου σταμάτησε να μου στέλνει νερό. Αντί για νερό μου έστειλαν ένα γράμμα .

«Αγαπητέ Γεώργιε Καραχισαρίδη,

Η μητέρα σου δεν κατάφερε να επιβιώσει χωρίς νερό και άφησε την τελευταία της πνοή περιμένοντας να τρέξει η βρύση.

Μην ανησυχείς,

Να ξέρεις ότι σε αγαπάπούσε.»

Μετά από αυτό έπεσα σε κατάθλιψη και μόνο η γλυκιά μου Σόνια με παρηγόρησε.

Η τρύπα που είχε ανοίξει από την πυρηνική βόμβα και είχε νερό άρχισε να μολύνεται επειδή οι Βαρνήσιοι έριχναν λύματα από τα εργοστάσιά τους και οι στρατιώτες ήταν υποχρεωμένοι να το πίνουν και πέθαιναν.

Εγώ επειδή ήμουν πολύ διψασμένος αναγκάστηκα να πιω από το μολυσμένο νερό και λιποθύμησα. Έτσι η Βαρνήσιοι με έπιασαν αναδύθηκε σαν και με πήγαν σε ένα κελί στην Γροιλανδία.

Όταν συνήλθα άνοιξα τα μάτια μου και τι να δω; Τον πατέρα μου αλυσοδεμένο και γέρο να προσπαθεί να πιάσει ένα ποτήρι νερό.

-Πατέρα!

-Γιατί με λες πατέρα παλικάρι μου;

-Δεν με αναγνωρίζεις;

- Πως σε λένε;

-Γιώργο Καραχισαρίδη.

-Παιδί μου εσύ είσαι;

-**Ναι** πατέρα

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής. Πήγαμε να αγκαλιαστούμε αλλά οι αλυσίδες μας εμπόδισαν.

Στην φυλακή μας φέρονταν άθλια, το φαγητό ήταν τα αποφάγια των στρατιωτών και το νερό ήταν λασπωμένο.

Ο πατέρας μου ήταν σε άθλια κατάσταση αλλά ευτυχώς ήρθε εκεί που δεν το περίμενα η Σόνια γιατί στην ίδια φυλακή ήταν και ο πατέρας της. Έτσι έδωσε νερό στον πατέρα μου και κατάφερε να επιζήσει.

Η Σόνια είχε μαζί της ένα πιστολάκι λείζερ. Έτσι κόψαμε τα κάγκελα και βγήκαμε έξω. Μετά ελευθερώσαμε και τον πατέρα της Σόνιας και γυρίσαμε όλοι μαζί. Κλέψαμε από τους Βαρνήσιους ένα τζετ και γυρίσαμε στο πόλεμο. Όλοι μαζί πολεμήσαμε στο πόλεμο μέχρι το τέλος του.

Όλες οι χώρες κατάλαβαν ότι το να μολύνουν το νερό είναι άσχημο αλλά το να πολεμούν για αυτό είναι χειρότερο. Έτσι ο πόλεμος σταμάτησε.

Όταν γυρίσαμε σπίτι παντρεύτηκα την Σόνια και κάναμε δυο παιδιά που ευτυχώς δεν έζησαν ποτέ πόλεμο...

-Καταλάβατε καλά μου εγγονάκια;

-Ναι παππού.

-Καταλάβατε δηλαδή πόσο πολύτιμο είναι το νερό;

-Ναι παππού Γιώργο.

-Τότε μην σπαταλάτε το νερό αφήνοντας τη βρύση ανοιχτή. Και μην το αρνηθείτε
σας έχω δει πολλές φορές.

-Εντάξει παππού.

-Άντε, τώρα παιδιά πηγαίστε για ύπνο.

-Καληνύχτα παππού

-Καληνύχτα παιδιά.

ΤΕΛΟΣ